

2057 2den Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2058

ud paa Dptagelsen af 2,000 Rbd. for min eventuelle Eftermand — om jeg saa tør sige — med Hensyn til Examenstkommisjoner. Jeg har den Tillid til ham, at han heller ikke vil benytte dem, men derom er det ikke nu Tiden at tale, og jeg kan selvfølgelig ikke have Noget imod, at disse 2,000 Rbd. bevilges. — Hvad det næste Punkt angaar, nemlig Udgiften til Bibliotheket, da er dette nu blevet udførlig omtalt fra flere Sider, navnlig ogsaa af den ærede sidste Taler (Dinesen), som i denne Henseende sagde meget Træffende og Sandt, og som ialtfald har viist, at det ikke forholder sig, som det maatte synes efter de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Belle Amts 2den Valgkreds (Berg), der i det Hele taget let er tilbøielig til at mene, at Ministeriet ikke har givet tilstrækkelige Dplysninger. At Dplysning herom ikke har været savnet i Udvalget, fremgaar tydelig af, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Dinesen) oplæste, og jeg tror, at det efter hans Udtalelser maa være klart, at det vilde være ganske mærkværdigt, om man aldeles vilde negte denne Bevilling. Jeg tror ogsaa, man maa sige, at det Beløb, som der fra det ene Mindretals Side er Spørgsmaal om at give, er langt fra stort eller rundeligt, og det er vistnok det Allermindste, hvormed der kan være Spørgsmaal. Jeg kan ikke tro, at man nu vil gaa ned til 800 Rbd. Det vilde forekomme mig upassende efter de Forhold, som finde Sted, og som ere tilstrækkelig oplyste af den ærede sidste Taler. — Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 27, som angaar et meget ringe Beløb, nemlig 150 Rbd., men det er en tilstrækkelig bekendt Sandhed, at det ofte i denne Sal er de smaa Beløb, som volde de største Vanskeligheder og de vidtløftigste Forhandlinger. Det er vel ikke min Agt at gjøre denne Forhandling meget vidtløftig, men jeg kan dog ikke undlade med Hensyn til denne Post at komme ind paa nogle Betragtninger, som forøvrigt ikke alene gjælde om denne Post, men ogsaa om mange

andre. Jeg maa saaledes udtale en Slags Beklagelse over det Forhold, som viser sig fra Mindretallets Side overfor Ministerens Erklæring. Det er ganske vist, at en Minister paa ingen Maade, selv om han efter sin Mening i et Udvalg har udtalt sig paa den mest fyldestgjørende, den mest afgjørende og oplysende Maade, tør gjøre Regning paa, at det Mindretal eller Flertal — hvis det er et saadant — som er i Opposition til ham, vil lade sig overbevise, men det forekommer mig dog, at der er visse Punkter, som ere af den Bessaffenhed, at det, naar Ministeren har givet Erklæring over dem, maa betragtes som selvfølgelig, at man ikke vil komme langt ind paa et saadant Punkt, men at man i det Høieste vil gjøre den Bemærkning, at man har bragt det frem og har faaet fyldestgjørende Dplysning derom. Dette gjælder i høieste Grad med Hensyn til dette Forslag. Hvad er det, hvormed her er Tale? Her er Tale om, at Ministeren af et Beløb af 10,500 Rbd., som lige siden 1858, da Ordningen af disse Forhold fandt Sted, har stræet til hans Disposition, og som kun er blevet forøget, men aldrig er blevet nedsat, idet det er blevet forhøiet fra 8,000 Rbd. til 10,500 Rbd., med aldeles utvivlsom Berettigelse deraf har anvendt 150 Rbd. Dette er da vel Noget, som en Minister ikke i Allmindelighed kunde vente skulde blive Gjenstand for nogen Kritik hverken fra Flertallets eller fra Mindretallets Side i et Finantsudvalg, og i Særdeleshed tror jeg at turde sige, at denne Konto — hvad jeg antager, man vil erkjende, ligesom det ogsaa er udtalt ved flere Leiligheder — netop er bleven benyttet paa en saadan Maade, at det maa siges, den har været til fortrinlig Gavn for Videnskaben. Der bliver nu imidlertid Spørgsmaal om det Personlige; til hvem ere disse Penge anvendte? Da jeg først, inden Forhandlingen med Udvalget begyndte, saa dette Forslag, tilstaaer jeg, at jeg troede at finde en Grund derfor, og det en Grund, som jeg kunde finde retfærdiggjørende til at ønske